

זוהר הקדוש עם פירושו מתוך מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומי בזה"ק לפרשת קרח

תקוני זר - ח"א

ז"ס	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	כז ע"ב	תכג
שני	כח ע"א	תלב
שלישי	כח ע"ב	תמא
רביעי	כט ע"א	תנ
חמישי	כט ע"ב	תנז
שישי	ל ע"א	תסז
שבת	ל ע"ב	תעה

עלון מס' 37 פרשת שלח תשע"ט

י"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

בכל דברי שלמה המלך גנוזים סודות התורה

רבי חזקיה ורבי ייסא הוו אַזלי באַרְחָא, אַמר רבי ייסא לרבי חזקיה, חמינא באַפְּךָ דְהִרְהוּרָא אית בגוּוּךְ, אַמר ליה הָא ודאי, הָא קרָא אַסְתַּפְּלֵנָא בֵּיה, פִּינּוּן דְאָמַר שְׁלֹמֹה (קהלת ג יט) פִּי מִקְרָה בְּנֵי הָאָדָם וּמִקְרָה הַבְּהֵמָה וּמִקְרָה אֶחָד לָהֶם וּגּוֹ', וּתְנִינּוּ, דְכָל מְלוּי דְשְׁלֹמֹה מְלַפָּא פְּלָהוּ סְתִימִין מְדַרְגִּין דְחֻכְמָתָא, אִי הָכִי הָאִי קָרָא אִית בֵּיה לְאַסְתַּפְּלָא, דְהָא פִּתְחָא לְאַיְנוּן דְלָאוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה, אַמר ליה ודאי הָכִי הוּא, וְאִית בֵּיה לְמַנְדַּע וּלְאַסְתַּפְּלָא. אַדְהָכִי חֲמוּ חַד בַּר נֶשׁ דְהָוָה אֲתִי, שְׁאַל לֹוּן מֵיָא דְהָוָה צָחִי, וְהָוָה לָאִי בְּתוֹקְפָא דְשִׁמְשָׁא, אַמְרוּ לִיה מָאן אַתָּ, אַמר לֹוּן יוֹדָאִי אָנָא, וְאָנָא לָאִי וְצָחִינָא, אַמְרוּ לְעִית בְּאוּרֵייתָא, אַמר לֹוּן עַד דְאָנָא עֲמֻכוֹן בְּמַלְיָן, אַסְלַק לְהָאִי טוּרָא, וְתַמָּן אָסַב מֵיָא וְאֲשַׁתִּי. אַפִּיק רַבִּי יִיסָא חַד זְפִירָא מְלִי מִיָּין, וַיְהִיב לִיה, בְּתַר דְשִׁתָּה, אַמר נְסַלַק עִמָּךְ לְמֵיָא, סְלִיקוּ לְטוּרָא וְאֲשַׁתְּכַחוּ חַד חוּטָא דְמֵיָא דְקִיק, וּמְלִי קְטַפוּרָא חַד, יְתְבוּ.

מתוך מדבש

ועונש, והכל מקרה ואין השגחה ח"ו, אַמר ליה רבי ייסא, וְדָאִי הָכִי הוּא ודאי כן הוא כדברך, וְאִית בֵּיה לְמַנְדַּע וּלְאַסְתַּפְּלָא ויש לדעת ולהתבונן בו.

אַדְהָכִי חֲמוּ חַד בַּר נֶשׁ דְהָוָה אֲתִי בְּתוֹךְ כַּךְ רָאוּ אָדָם אֶחָד שְׂבָא אֲלֵיהֶם, שְׁאַל לֹוּן מֵיָא דְהָוָה צָחִי בְּקֶשׁ מֵהֶם מִים לְשִׁתוֹת כִּי הִיא צִמָּא, וְהָוָה לָאִי בְּתוֹקְפָא דְשִׁמְשָׁא וְהִיא עִיף מִחֲמַת תּוֹקֶף חֲמִימוֹת הַשֶּׁמֶשׁ, אַמְרוּ לִיה מָאן אַתָּ שְׂאֵלוּ מִמֶּנּוּ מִי אַתָּה, אַמר לֹוּן יוֹדָאִי אָנָא אֲמַר לְהֶם אֲנִי יְהוּדִי, וְאָנָא לָאִי וְצָחִינָא וְאֲנִי עִיף וְצִמָּא, אַמְרוּ לְעִית בְּאוּרֵייתָא שְׂאֵלוּ מִמֶּנּוּ עִסְקַת בְּתוֹרָה, אַמר לֹוּן עַד דְאָנָא עֲמֻכוֹן בְּמַלְיָן אֲמַר לְהֶם עַד שְׂאֵנִי עוֹסֵק עִמְכֶם בְּדִיבּוּרִים, אַסְלַק לְהָאִי טוּרָא אַעֲלֵה לֹוּה הָרַר, וְתַמָּן אָסַב מֵיָא וְאֲשַׁתִּי וְשֵׁם אֶחָד מִים וְאֲשַׁתָּה.

אַפִּיק רַבִּי יִיסָא חַד זְפִירָא מְלִי מִיָּין וַיְהִיב לִיה הוֹצִיא רַבִּי יִיסָא נָאֵד אֶחָד מִלֵּא מִים וְנָתַן לוֹ לְשִׁתוֹת, בְּתַר דְשִׁתָּה אַחַר שִׁשְׁתָּה, אַמר ר' ייסא לאותו

בכל דברי שלמה המלך גנוזים סודות התורה

רבי חזקיה ורבי ייסא הוו אַזלי באַרְחָא רבי חזקיה ורבי ייסא הלכו יחד בדרך, אַמר רבי ייסא לרבי חזקיה, חמינא באַפְּךָ דְהִרְהוּרָא אית בגוּוּךְ אני רואה בפניך שאתה חושב על איזה דבר, אַמר ליה רבי חזקיה, הָא ודאי הָאִי קָרָא אַסְתַּפְּלֵנָא בֵּיה הרי ודאי בפסוק זה הסתכלתי והתבוננתי בו, פִּינּוּן דְאָמַר שְׁלֹמֹה, פִּי מִקְרָה בְּנֵי הָאָדָם וּמִקְרָה הַבְּהֵמָה וּמִקְרָה אֶחָד לָהֶם וּגּוֹ', וּתְנִינּוּ וּלְמַדְנּוּ, דְכָל מְלוּי דְשְׁלֹמֹה מְלַפָּא פְּלָהוּ סְתִימִין מְדַרְגִּין דְחֻכְמָתָא שְׁכַל דְבְרֵיו שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ, כּוֹלֵם סְתוּמִים, וּגְנוּזִים בְּהֶם מְדַרְגוֹת וְסוּדוֹת חֲכַמַת הַתּוֹרָה, כְּלוּמַר לֹא כְּאוֹתָם שְׂבָקְשׁוּ לְגַנוּז סֵפֶר קְהֵלֶת, לְפִי שְׂאֲמְרוּ שִׁישׁ בּוֹ דְבָרִים הַנְּרָאִים כְּעֵין מִינּוֹת ח"ו, אִי הָכִי הָאִי קָרָא אִית בֵּיה לְאַסְתַּפְּלָא אִם כֵּן פְּסוּק זֶה יֵשׁ לְהַתְּבוֹנֵן בּוֹ, דְהָא פִּתְחָא לְאַיְנוּן דְלָאוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה כִּי כַּאֵן נִמְצָא פִּתְחוֹן פֶּה לְאֵלוּ שְׂאִינִם בְּנֵי אֲמוּנָה, כִּי מוֹרָה כְּאִילוּ אֵין דִּין וְחֻשְׁבוֹן וְאֵין שְׂכַר

אָמַר לוֹן הֵהוּא בַר נֶשׁ, הַשְׁתָּא שְׁאִילוּ, דְּהָא אָנָּא אֲשֶׁתְּדִלְנָא בְּאוּרִייתָא, עַל יְדוּי דְּחַד בְּרִי דְּאָנָּא עֵיילִית לִיהּ לְבִי רַב, וּבְגִינִיהּ רְוּחָנָא בְּאוּרִייתָא, אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, אִי עַל יְדָא דְּבִרְךָ טַב הוּא, אָבַל מְלָה דְּאָנָּן בִּיהּ, אָנָּא חֲמִינָא דְּלֵאֲתֵר אַחְרָא בְּעֵי לְאֶסְתְּלֵקָא, אָמַר הֵהוּא בַר נֶשׁ, אִימָא מְלָךְ, דְּלִזְמִינִן בְּאַפְרָקְסָתָא דְּעֵנְיָא תְּשֻׁפַח מְרַגְנִיתָא.

אָמַר לִיהּ הָאִי קָרָא דְּאָמַר שְׁלֵמָה, סַח לִיהּ, אָמַר לוֹן, וְכִי (נ"א כְּמָה) בְּמָה אַתּוֹן פְּרִישְׁן מְשָׁאֵר בְּנֵי נֶשָׂא דְּלֵא יְדַעִי, אָמְרוּ לִיהּ וּבְמָה.

הטפשים אינם מבינים שהעולם מתנהג רק בהשגחה עליונה

אָמַר לוֹן עַל דָּא אָמַר שְׁלֵמָה הָאִי קָרָא, וְלֵא אָמַר הָאִי מְגַרְמִיָּה פְּשָׁאֵר אֵינּוֹן מְלִין, אָלָּא אַהְדָּר אֵינּוֹן מְלִין דְּטַפְּשָׁאֵי עֲלֵמָא דְּאָמְרִי כְּךָ, וּמֵאִי אָמְרִי, פִּי מְקַרְהָ הָאָדָם וּמְקַרְהָ הַבְּהֵמָה וְגוֹ', טַפְּשָׁאֵי דְּלֵא יְדַעִי וְלֵא מְסַתְּפִלְן בְּחַכְמָתָא, אָמְרִי דְּהָאִי עֲלֵמָא אָזִיל בְּמְקַרְהָ, וְקַדְשָׁא בְּרִין הוּא לָא אֲשַׁגַּח עֲלֵיהּ, אָלָּא מְקַרְהָ הָאָדָם וּמְקַרְהָ הַבְּהֵמָה וּמְקַרְהָ אַחַד וְגוֹ'.

מתוק מדבש

פְּרִישְׁן מְשָׁאֵר בְּנֵי נֶשָׂא דְּלֵא יְדַעִי בְּמָה אַתּם פְּרוּשִׁים וּחֲכָמִים יוֹתֵר מְשָׁאֵר בְּנֵי אָדָם שְׂאִינִם יוֹדְעִים, אָמְרוּ לִיהּ, וּבְמָה אַמְרוּ לוֹ, וּבְמָה וְאִיךָ אַתּוֹן מְפָרֵשׁ פְּסוּק זֶה. (דף קנז ע"א - ע"ב, ובבאורינו כרך יג עמ' יג - טו)

הָאִישׁ, נִסְלַק עִמָּךְ לְמֵיָא עַתָּה נַעֲלָה עִמָּךְ לְמַקּוֹם הַמַּיִם, סְלִיקוּ לְטוּרָא וְאֲשַׁתְּכַחוּ חַד חוּטָא דְּמֵיָא דְּקִיק עֲלוּ לְהַר וּמַצְאוּ שֵׁם מַעֲיִין אַחַד שֶׁהוּצִיא מִיָּם כַּחוּט אַחַד דָּק, וּמְלִי קְטִפּוּרָא חַד וּמִילָאוּ כְּלִי אַחַד מַיִם, יִתְּבוּ וְיִשְׁבוּ בְּמַקּוֹם הָרְאוּי לְלַמּוּד.

הטפשים אינם מבינים שהעולם

מתנהג רק בהשגחה עליונה

אָמַר לוֹן אָמַר לְהֵם אוֹתוּ הָאִישׁ, עַל דָּא אָמַר שְׁלֵמָה הָאִי קָרָא עַל אוֹפֵן זֶה אָמַר שְׁלֵמָה פְּסוּק זֶה כְּדִלְקָמֵן, וְלֵא אָמַר הָאִי מְגַרְמִיָּה פְּשָׁאֵר אֵינּוֹן מְלִין וְלֵא אָמַר דְּבַר זֶה מַעֲצָמוּ כְּשָׂאֵר הַדְּבָרִים שְׂאֵמֵר, אָלָּא אַהְדָּר אֵינּוֹן מְלִין דְּטַפְּשָׁאֵי עֲלֵמָא דְּאָמְרִי כְּךָ אֵלָּא חֲזוּר וְאָמַר אוֹתָם הַדְּבָרִים שְׁטַפְּשִׁי וְרַשְׁעִי הָעוֹלָם אוֹמְרִים כֵּךְ, כִּי הַכְּתוּב הוּזָה הוּא הַמִּשְׁךְ מִהַפְּסוּק הַקּוּדְמָן, כְּדִלְקָמֵן, וּמֵאִי אָמְרִי וּמָה הֵם אוֹמְרִים, פִּי מְקַרְהָ הָאָדָם וּמְקַרְהָ הַבְּהֵמָה וּמְקַרְהָ אַחַד לְהֵם, טַפְּשָׁאֵי דְּלֵא יְדַעִי וְלֵא מְסַתְּפִלְן בְּחַכְמָתָא הַטַּפְּשִׁים שְׂאִינִם יוֹדְעִים וְאֵינִם מַתְּבוּנִים בְּחַכְמַת הַתּוֹרָה, אָמְרִי דְּהָאִי עֲלֵמָא אָזִיל בְּמְקַרְהָ, וְקַדְשָׁא בְּרִין הוּא לָא אֲשַׁגַּח עֲלֵיהּ הֵם אוֹמְרִים שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה הוֹלֵךְ וּמִתְּנַהֵג בְּמַקְרָה, וְאִין הַקְּב"ה מְשַׁגִּיחַ עֲלֵיהֶם, אָלָּא מְקַרְהָ הָאָדָם וּמְקַרְהָ הַבְּהֵמָה וּמְקַרְהָ אַחַד לְהֵם, כְּלוּמַר הֵם אוֹמְרִים שְׂעוּב ה' אַתְּ הָאָרֶץ וּמְסַרָּה לְמַעַרְכַּת הַשָּׁמַיִם שִׁתְּנָהֵג הָעוֹלָם עַל פִּיהֶם, וְאִין בַּחִירָה וְאִין שְׂכָר וְעוֹנֵשׁ, אִם כֵּן הֵם יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת כָּל מָה שְׁלֵבָם הִרְעָה חוּמְדָא.

אָמַר לוֹן הֵהוּא בַר נֶשׁ אָמַר לְהֵם אוֹתוּ הָאָדָם, הַשְׁתָּא שְׁאִילוּ, דְּהָא אָנָּא אֲשֶׁתְּדִלְנָא בְּאוּרִייתָא עַתָּה תְּשַׁלּוּ מָה שִׁישׁ לְכֵם לְשִׁאוּל, כִּי אֲנִי עֹסְקָתִי בְּתוֹרָה, עַל יְדוּי דְּחַד בְּרִי דְּאָנָּא עֵיילִית לִיהּ לְבִי רַב עַל יְדֵי אַחַד מִבְּנֵי שֶׁהַכְּנַסְתִּי אוֹתוֹ לְבֵית הָרַב לְלַמּוּד תּוֹרָה, וּבְגִינִיהּ רְוּחָנָא בְּאוּרִייתָא וְעַל יְדוּ הַרוּחָתִי בְּתוֹרָה, כְּלוּמַר שְׁלַמְדִּיתִי מִמֶּנּוּ מָה שְׁלַמְדָּה הוּא, אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, אִי עַל יְדָא דְּבִרְךָ, טַב הוּא אִם עַל יְדֵי בְּנֵךְ זְכִית לְתוֹרָה טוֹב וְיִפָּה הוּא, אָבַל מְלָה דְּאָנָּן בִּיהּ, אָנָּא חֲמִינָא דְּלֵאֲתֵר אַחְרָא בְּעֵי לְאֶסְתְּלֵקָא אֲבַל שְׂאֵלָה זֹו שְׂאֵנּוּ עוֹמְדִים בּוֹ, אֲנִי רּוֹאֵה שְׁלַמְקוּם אַחַר, כְּלוּמַר לְאִישׁ אַחַר צְרִיכִים לְהַעֲלוֹתוֹ וּלְשׂוֹאֲלוֹ, אָמַר הֵהוּא בַר נֶשׁ אָמַר אוֹתוּ הָאָדָם, אִימָא מְלָךְ דְּלִזְמִינִן בְּאַפְרָקְסָתָא דְּעֵנְיָא תְּשֻׁפַח מְרַגְנִיתָא אָמּוֹר דְּבִרְיִךְ וּשְׂאֵלְתֵךְ, כִּי לְפַעְמַיִם בְּתַרמִילוּ שֶׁל עֵנִי תִּמְצָא מְרַגְלִית.

אָמַר לִיהּ הָאִי קָרָא דְּאָמַר שְׁלֵמָה אָמַר לוֹ פְּסוּק זֶה שְׂאֵמֵר שְׁלֵמָה, סַח לִיהּ וּשַׁח לוֹ אַתְּ כָּל הַשְׂאֵלָה הַנּוֹזֵכֵר לְעֵיל, אָמַר לוֹן אוֹתוּ הָאִישׁ, וְכִי אִם אִין אַתּם יוֹדְעִים פְּשֻׁט הַכְּתוּב, אִם כֵּן בְּמָה אַתּוֹן

וכד שלמה אסתפל באלין טפשאין דקאמרי דא, קרא לון בהמה, דאינון עבדין גרמיהו בהמה ממש, בגין דאמרי מלין אלין, ומנלן, קרא דעליה אוכח, דכתיב (קהלת ג יח) אמרתי אני בלבי על דברת בני האדם לברם האלהי"ם, ולראות שהם בהמה המה להם, אמרתי אני בלבי, וחשיבנא בהאי לאסתפלוא, על מה, על דברת בני האדם, על ההוא מלה דטפשוותא דאינון אמרי, לברם האלהי"ם בלחודייהו, ולא יתחברון בהדי בני נשא אחרנין דאית לון מהימנותא, ולראות שהם בהמה המה להם, ולראות בהו אינון בני מהימנותא, שהם בהמה ממש, ודעתייהו פבעירא, המה להם בלחודייהו, ולא לאעלאה לבני מהימנותא בדעתא דטפשוותא דא, ועל דא המה להם, ולא לאחרנין, ומה דעתא דלהון, פי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד לכלם וגו', תיפח רוחיהון דאינון בעירי, אינון טפשאין, אינון מחוסרי מהימנותא, ווי לון ווי לנפשיהו, טב להו דלא ייתון לעלמא.

חלקי הנשמה עולים כל אחד לשורשם בעולמות העליונים

ומה אתיב לון שלמה על דא, קרא אבתריה, ואמר, ומי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה, ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ, מי יודע באינון טפשאין דלא ידעי

מתוק מדבש

מהימנותא בדעתא דטפשוותא דא כדי שלא יביאו לבני האמונה בדעת טפשית זו של כפירה, ועל דא ועל זה נאמר המה להם הם בעצמם בדעת טפשית זו, ולא לאחרנין ולא יביאו טפשותם לאחרים, ומה דעתא דלהון ומהו הדעת שלהם, על זה מסיים הפסוק פי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד לכלם וגו' ואין השגחה ואין שכר ועונש, תיפח רוחיהון דאינון בעירי אינון טפשאין אינון מחוסרי מהימנותא תיפח רוחם של אלו הבהמות אלו הטפשים אלו מחוסרי אמונה, נקט ג' לשונות כנגד ג' בחינות נפש רוח ונשמה שהם חסרים ממה שבני אמונה זוכים בהם, ווי לון ווי לנפשיהו אוי להם אוי לנפשם, טב להו דלא ייתון לעלמא טוב היה להם שלא היו באים לעולם.

(דף קנו ע"ב, ובכיאורינו כרך יג עמ' טו-יז)

חלקי הנשמה עולים כל אחד לשורשם בעולמות העליונים

ומה אתיב לון שלמה על דא ומה השיב להם שלמה המלך על זה, קרא אבתריה את הפסוק שלאחריו ואמר, ומי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה, ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ ומפרש מי

וכד שלמה אסתפל באלין טפשאין דקאמרי דא וכאשר שלמה הסתכל באלו הטפשים שאמרו זאת, קרא לון בהמה קרא אותם בהמה, דאינון עבדין גרמיהו בהמה ממש שהם עושים עצמם כבהמות ממש, בגין דאמרי מלין אלין לפי שאומרים אלו הדברים, ומנלן ומנין לנו ששלמה קרא אותם בהמה, קרא דעליה אוכח הכתוב שלפני זה מוכיח, דכתיב כי שלמה אמר אמרתי אני בלבי על דברת בני האדם לברם האלהי"ם ולראות שהם בהמה המה להם, ומפרש מש"כ אמרתי אני בלבי פירושו וחשיבנא בהאי לאסתפלוא חשבתי והרהרתי בלבי להסתכל בדבר זה, על מה על מה חשב שלמה להסתכל, ואמר על דברת בני האדם דהיינו על ההוא מלה דטפשוותא דאינון אמרי על דיבורי הטפשות שהם אומרים שהעולם מתנהג במקרה, לברם האלהי"ם בלחודייהו היינו שבייר אותם האלהי"ם והבדילים שיהיו לבדם, ולא יתחברון בהדי בני נשא אחרנין דאית לון מהימנותא ולא יתחברו עם בני אדם אחרים שיש להם אמונה, ולראות שהם בהמה המה להם, והיינו ולראות בהו אינון בני מהימנותא ויראו בהם אותם בני האמונה, שהם בהמה ממש שאלו הכופרים הם ממש כבהמות, ודעתייהו פבעירא ודעתם כבהמה, המה להם היינו בלחודייהו הם יהיו לבדם, ולא לאעלאה לבני

ביקרא דמלפא עלאה, ולא מסתפלי באורייתא, רוח בני האדם העולה היא למעלה, לאתר עלאה, לאתר יקר, לאתר קדישא, לאתזנא מנהירו עלאה, מנהירו דמלפא קדישא, למהוי צורא בצורא דחיי, ואשתכחת קמי מלפא קדישא עולה תמימה, ודא הוא העולה היא למעלה.

ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ, ולא לההוא אתר דהיה פל בר נש. [וכו'], אתו רבי חזקיה ורבי ייסא ונשקו רישיה, אמרו ומה פל פך היה עמך, ולא ידענא, זכאה האי שעתא דאערענא פך.

מתוק מדבש

דאצילות, ואשתכחת קמי מלפא קדישא עולה תמימה ולהיות נמצאת לפני מלך הקדוש עולה תמימה, ודא הוא וזהו שכתוב העולה היא למעלה שמלאך מיכאל יקריב נשמתו על מזבח העליון לפני הקב"ה.

אבל ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ רוח ונפש של הרשעים הכופרים יורדות למטה לגיהנם, ולא לההוא אתר דהיה פל בר נש ואינם עולים לאותו המקום שהוא לכל שאר בני אדם המאמינים בה. [וכו'] אתו רבי חזקיה ורבי ייסא ונשקו רישיה באו רבי חזקיה ורבי ייסא ונשקו את ראשו, אמרו ומה פל פך היה עמך ולא ידענא ומה כל כך ידיעה יש תחת ירך ואנו לא ידענו, זכאה האי שעתא דאערענא פך אשרי שעה זו שפגשונו בך. (דף קנו ע"ב, ובבאורייתו כרך יג עמ' יז - ט)

יודע באינון טפשי דלא ידעי ביקרא דמלפא עלאה מי יודע בין אותם הטפשים שאינם יודעים בכבודו של מלך העליון, ולא מסתפלי באורייתא ואינם מתבוננים בתורה, כלומר שאינם יודעים כי רוח בני האדם העולה היא למעלה היינו לאתר עלאה הנפש עולה למקום עליון לשורשה שבעשיה, לאתר יקר הרוח עולה למקום יקר לשורשה שביצירה, לאתר קדישא הנשמה עולה למקום קדוש לשורשה שבבריאה, לאתזנא מנהירו עלאה כדי להיות ניוון מאור העליון של הבינה דאצילות בסוד נשמתם, מנהירו דמלפא קדישא שיזכו ליהנות מאורו של המלך הקדוש (סו"א ז"ל) בסוד רוחם, למהוי צורא בצורא דחיי להיותם נצורים בצרור החיים, (סו"א המלכות) בסוד נפשותם, ור"ל שיש לצדיקים נפש רוח נשמה שעולמות בריאה יצירה עשיה שמקבלים הארתם מנפש רוח ונשמה

שבח דא שירתא

רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו, כמובא בדברי רבותינו, זכרונם לברכה (שבת קלח): 'כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח, שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו". וכמבאר בזהר (נשא קכד): 'בהאי הבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא'.

ועתה בוא וראה והבן. נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על בן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו. כי באמת בזה הפסוק בעצמו מרומז ונסתר סוד הזה. שעל-ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו הם אותיות יוחאי וזה שמרמז ומגלה הפסוק, כי לא תשכח מפי זרעו, מפי זרעו דיקא, הינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק. שהוא התנא יוחאי. כי על-ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק בסופי תבות כנ"ל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי. על ידו לא תשכח התורה, כי בזהר דא יפקון מן גלותא כנ"ל: (ליקוטי מוהר"ן)

פרשת שילח תשע"ט

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת 3022233@gmail.com

ד

הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמנט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמנט רגיל
[cm 24/17]

פורמנט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]